

SCIENCE FICTION

17

Fredrick Brown

LOUTKOVÉ DIVADÝLKO

Fredric Brown
z knihy PARADOX LOST
nakladatelství Ace Books, New York

Strašidlo přišlo do Cherrybellu v poledne jednoho přtkerně parného srpnového dne.

Ta poslední informace je ostatně zbytečná - v arizonském Cherrybellu jsou všechny srpnové dny přtkerně parné. Osada se nalézá u dálnice číslo 89 asi čtyřicet mil jižně od Tucsonu a zhruba třicet mil na sever od mexické hranice. Tvorí ji dvě benzínové stanice, na každé straně dálnice jedna, aby byla lapena auta jedoucí jakýmkoli směrem, obchod, bar s výčepem, obchůdek pro turisty, kteří se už nemohou dočkat hranice a jsou ochotni už radu kupovat mexické suvenýry, kiosk mimo provoz a několik domů ze sušených cihel, v nichž bydlí Mexičané, kteří pracují v pohraničním městečku Nogales, blův proč zvolili za své bydlíště Cherrybell a dojíždějí do práce svými předpoptáními fordkami. Nápis u dálnice hlásá: CHERRYBELL, 42 obyv., ale je to mírně nadsazené, neboť loni zemřel majitel dnes opuštěného kiosku. Skutečný

pomalů naproti. Jsou lidé, kteří se dají na útěk, spatří-li něco neznámého, jiní tomu jdou vsůvic. Casey se hnul kupředu, i když velmi pomalu.

Setkali se na otevřeném prostanství asi dvacet metrů od baru. Zlatokop se zastavil a pustil provaz, na němž vedl osla. Osel se zastavil rovněž a sklonil hlavu. Vyčtrtkl z něho nemusel ani sesedat, stanul jednoduše nad ním rozkročen. Pak přehodil nohu nad oslíkem a zůstal stát opřen o jeho hřbet.

"Velká gravitace," poznamenal, "je těžké stát."

"Dostanu pro osla vodu?" zeptal se zlatokop. "Musí mít přtkernou žízeň. Složil jsem měchy s vodou a nějaké jiné věci, abych mohl vzít tohle," a ukázal palcem na červenomodré strašidlo.

Casey si právě začal uvědomovat, že má strach. Z dálky vyvolávala nezvyklá kombinace barev pouze jemné mrazení. Zblízka však bylo vidět, že kůže je drsná, s žilami na povrchu.

Přtko však vypadal jako člověk, lépe řečeno jako bytost podobná člověku. Nepočítáme-li pocho-pitelné takové detaily, jako že jeho vlasy a oči měly stejnou chrpovou barvu jako plavky a boty. Byl zkrátka celý krvavě červený a chrpově modrý.

První je zpozoroval Casey, majitel baru. Vyšel právě na chvíli z krámu nadýchat se čistého vzduchu, by' stejně horoucího. Skupinka byla právě nějakých sto metrů vzdálena a pomalu se přibližovala směrem od pásma pohoří. Okamžitě ho napadlo, že postava na oslíku působí výrazně nezvyklým dojmem. Zpočátku to byla jen nezvyklost, strach se dostavil, teprve když přijeli blíž. Casey otevřel překvapením ústa a stál tak delší dobu, zíraje na podivnou trojici. Pak se jim vydal

počet obyvatel činí tedy 41. Strašidlo přijelo do Cherrybellu na oslíku, kterého vedl starý, špinavý, neocholený zlatokop. Samo strašidlo měřilo dobré tři metry a bylo tak hubené, že nemohlo vážit snad ani padesát kilogramů. Oslík je nesl lehce, přtkože jezdec vládel nohy v pis-ku. Zvláštní bylo, že to nezanechávalo žádné viditelné stopy na botách podivného přtkožího, které byly, mimochodem řečeno, jediným oděvem, nepočítáme-li cosi jako plavky namodralé barvy. Avšak nebyly to ani tak jeho rozměry, které vzbuzovaly strach, jako spíš jeho pokožka. Byla červená jako syrové maso; vypadal, jako by ho někdo zaživa svlékl z kůže a pak mu ji znovu navlékl, ovšem naruby. Jeho hlava i obličej byly stejně protahlé a hubené jako celé tělo.

Budila dojem vlhkosti, i když vlhká nebyla. Casey nikdy v životě něco takového neviděl a doufal, že už také nikdy neuvidí.

Náhle cosi zaslechl a ohlédl se. Za ním se začali shromažďovat zevlouni, ale nejbližší z nich - dva malí chlapci - udržovali desetimetrový odstup.

„Muchachos,“ zvolal Casey. „Agua por el burro. Un pazal. Pronto.“ A obrátil se opět k přichozím s tázavým pohledem.

„Jsem Dade Grant,“ představil se zlatokop a napřáhl na uvítání ruku, kterou omámený Casey stiskl. Pak ukázal prstem na to, co sedělo na zemi za jeho zády.

„Tvrdí, že se jmenuje Garvane. Je to cizinec, prý nějaký ministr.“

Casey se uklonil směrem k vychrtlíkovi a byl spokojen, že on odpověděl stejně a nesnažil se mu podat ruku.

„Jmenuji se Manuel Casey. On tvrdí, že jste cizinec...“

„Jsem mimozemšťan. Rovněž jsem mimořádný a zplnomocněný ministr,“ ozval se vychrtlík hlasem neočekávaně hlubokým a melodickým.

Naštěstí byl Casey celkem dost sečtělý člověk a on jediný

v celém Cherrybellu mohl pochopit, s kým má tu čest. Vzezdření přichozího napovídalo, že není nutno o jeho slovech pochybovat.

„Čím vám mohu posloužit?“ zeptal se Casey. „Nechtěl byste se schovat do stínu?“

„Ne, děkuji. Je tu sice chladněji, než jsem předpokládal, ale nevadí mi to. Takové počasí odpovídá jarnímu chladu na mé planetě. Co se týče mých přání, rád bych, abyste uvědomil vládu o mém příchodu. Myslím, že je to bude zajímat.“

Šťastnou náhodou jsem k tomuto účelu v okruhu nejbližších dvou set mil nepovolanější osobou, pomyslel si Casey. Jeho nevlastní bratr byl plukovníkem letectva na základně v Tusconu.

„Okamžitě zatelefonuji, kam náleží,“ odpověděl Casey. „A vy, pane Grante, nepůjdete do domu?“

„Mně slunce nevadí. Už jsem si zvykl. A tenhle ten mě prosil, abych se ho držel, dokud nevyřídí své věci. Slíbil, že mi za to dá něco cenného.“

„Elektronický bateriový indikátor rud,“ vysvětlil Garvane. „Jednoduché zařízení, které do-

káže odhalit ložiska rud různých kovů v okolí dvou mil s vyznačením stupně koncentrace a hloubky."

Casey z toho všeho hlasitě polkl, uctivě se omluvil a protlačil se zástupem čumilů k baru. Za necelou minutu dostal spojení s plukovníkem Caseyem, o něco dále trvalo, než ho přesvědčil, že to není vtip ani opilecký výmysl.

O pětadvacet minut později přistál dvacet metrů od cizince, jeho průvodce a osla čtyřmístný vrtulník. Casey byl stále jediný, kdo se odvážil přiblížit k hostu z pouště - ostatní obyvatelé Cherrybellu pozorovali všechno z bezpečné vzdálenosti. Plukovník Casey spolu s majorem tvořícím doprovod a poručíkem pilotujícími vrtulník přiběhli k hlavní skupině. Hubeňour na uvítanou vstal. Bylo vidět, že překonávání přitažlivé síly mu působí velké potíže. Pak se uklonil a znovu se představil jako zplnomocněný a mimořádný ministr. Po tomto úvodu se omluvil, vysvětlil, proč nemůže stát, a znovu usedl.

Ted' zase plukovník představil sebe a svůj doprovod.

Hubeňour odpověděl čimši,

co zajisté mělo znamenat úsměv. Zuby měl stejně bleďmodré jako oči a vlasy.

"Vy Pozemšťané máte takovou větičku: Chci mluvit se šéfem. Já vás neprosím, abyste mě dovedli ke svému šefovi. Po pravdě řečeno, nemohu se odtud hnout. Nežádám také, aby vaši šéfové přišli ke mně, jelikož by to bylo v rozporu s etiketou. Souhlasím, abyste reprezentovali svou vládu a provedli se mnou přípravné rozhovory. Mám jen jednu prosbu. Prosím, aby všechno, co řeknu, bylo nahráno. Chci mít jistotu, že všechno bude přesně a plně reprodukováno vašim vůdcům."

"Rozumím," pravil plukovník a obrátil se k pilotovi: "Předejte základně můj rozkaz, aby nám sem okamžitě dopravili magnetofon. Mohou nám ho shodit padá... Ne, balení by zabralo moc času. Ať pošlou druhý vrtulník."

Poručík se rozběhl k helikoptě.

Ostatní chvíli seděli a mlčky se potili, až se ozval Casey:

"Máme nejméně půl hodiny času, a musíme-li sedět na slunci, přinesu aspoň pivo z lednice. Dáte si také, pane Garvane?"

„Přiznávám, že je mi trochu chladno. Měl byste něco tepleho?“

„Udělám vám kávu. Chcete přinést něco na sebe?“

„Ne, to není nutné, děkuji.“

Casey odešel a za chvíli se vrátil s tácem, na kterém stálo několik lahví piva a šálek vařící kávy. Postavil tác na zem a podal nejprve šálek hostu, který kávu ochutnal a pravil, že je vynikající.

Plukovník Casey si odkašlal:

„Obsluž teď také našeho přítele zlatokopa. A co se týče nás... no, ve skutečnosti bychom ve službě neměli pít, ale v Tucsonu bylo čtyřicet stupňů ve stínu, tadý je ještě víc, a to ne ve stínu. Pánové, berte to tak, jako že jsem vám dal dovolenou potřebnou k vypití jedné lahve piva.“

Vypili pivo a právě v té chvíli se objevil vrtulník. Casey se zeptal mimozemského hosta, zda nechce ještě kávu, a byl zdvořile odmítnut. Pak si vyměnil chápavý pohled se zlatokopem a běžel pro další dvě piva pro civilní účastníky konference.

Když se vracel, splynula právě posádka druhého vrtulníku

s první skupinou. Kromě pilota tam byl seržant obsluhující magnetofon, podplukovník a poddůstojník ze skladiště, který byl zvědavý, proč bylo třeba tak rychle dopravit magnetofon do Cherrybellu v Arizoně.

„Pánové,“ začal polohlasně plukovník a všechny hlavy se k němu obrátily, „prosím, zaujměte místa kolem mikrofonu. Seržante, bude nás všechny slyšet?“

„Ano, pane plukovníku. Hned to bude připravené k nahrávání.“

Deset lidí a jeden mimozemšťan usedli okolo mikrofonu upevněného na nízké trojnožce. Lidé se silně potili, mimozemšťan se lehce třásl zimou. Vně tohoto kruhu stál zapomenutý oslík se skloněnou hlavou a o kus dál, ve vzdálenosti několika metrů, se shromáždilo veškeré obyvatelstvo Cherrybellu. Domy, obchod i benzinová stanice zely prázdnotou.

Seržant stiskl tlačítko a pásek se začal odvíjet. Zběžně zkontroloval činnost magnetofonu, zastavil pásek a oznámil, že je možno začít nahrávat.

Plukovník pohlédl na hosta,

který přikývl, a dal znamení seržantovi. Ten uvedl přístroj do chodu.

„Jmenuji se Garvane,“ začal mimozemšťan zvolna a zřetelně. „Pocházím z hvězdné soustavy, která není zanesena ve vašich katalozích. Nachází se čtyři sta tisíc světelných let směrem ke středu galaxie. Nepřicházím k vám však jako reprezentant své planety, nýbrž jako zplnomocněný ministr Galaktického svazu, sdružení nejrozvinutějších civilizací galaxie. Má mise spočívá v tom, že se mám přesvědčit přímo na místě, zda se Země může stát novým členem našeho Svazu.“

Nyní, pánové, očekávám vaše otázky, avšak vyhrazuji si právo zdržet se odpovědi na některé z nich do doby, než padne definitivní rozhodnutí. V případě kladného vyřízení zodpovím všechny dotazy. Souhlasíte?“

„Úplně,“ odpověděl plukovník. „Mohu vědět, jak jste se k nám dostal? Přiletěl jste kosmickou lodí?“

„Ano. Je přímo nad námi, ve výšce dvaadvaceti tisíc mil. Její rychlost je stejná jako rychlost rotace Země, takže se drží neustále nad jedním bodem. Jsem

nepřetržitě pod kontrolou z paluby lodi. Právě proto jsem také trval na tom, abychom zůstali pod širým nebem. Na můj signál loď přistane, aby mě vzala na palubu.“

„Odkud znáte tak dobře náš jazyk? Používáte telepatii?“

„Ne. A mohu vám říct, že v celé galaxii není jediné rasy, která by dokázala navázat telepatický styk s představiteli jiné rasy. Naučil jsem se váš jazyk, než jsem přiletěl. Naši pozorovatelé mezi vámi žili mnoho staletí. Když říkám naši, myslím tím Galaktický svaz. Je jisté, že já bych mezi vámi nemohl žít, aniž bych upoutal zvýšenou pozornost, ale představitelé některých jiných ras mohou. Musím rozhodně zdůraznit, že to nejsou agenti ani špióni. Jsou to pouze pozorovatelé a mají zákaz vměšovat se do vašich záležitostí.“

„Jaké výhody nám přinese případný vstup do vašeho svazu?“

„Za prvé proděláte krátký kurs základních věd, budou vymýceny vaše sklony k válkám mezi sebou a bude vám umožněno opanovat své agresivní reflexy. Nato vás seznámíme s vědou o kosmických letech a

s mnoha jinými věcmi, to všechno tempem odpovídajícím vašim schopnostem učení.“

„To zní tak pěkně, že to snad ani nemůže být pravda. Řekl jste, že máte rady na mistrě rozhodnout, zda budeme přijati do Galaktického svazu. Můžeme vědět, podle kterých kritérií se rozhodnete?“

„Jedním z kritérií je - nebo spíše byl, poněvadž jsem jej už prozkoumal - stupeň xenofobie Pozemšťanů. Tohle vaše slovo znamená strach před cizinci. My používáme výraz, který nemá rovnocenný protějšek ve vašem jazyku: znamená obavu a odpor k bytostem z jiných planet. K navázání kontaktu s vámi jsem byl vybrán právě já jako představitel rasy podobné člověku. Musím proto ve vás vzbudit větší odpor než zástupce rasy úplně odlišné. Zdám se vám příšerný, protože ve mně vidíte jakoby karikaturu člověka.

Jistě cítíte, že můj vzhled ve vás vzbuzuje odpor, ale ujišťuji vás přesto, že tuhle zkoušku jste složili na výbornou. V naší galaxii jsou rasy, které se bez ohledu na stupeň vývoje nebudou nikdy moci stát členy našeho

Svazu, jelikož jejich xenofobie je nevyléčitelná a má velmi prudké příznaky. Nejsou schopny snést přítomnost představitele jiného druhu myslících bytostí - strachy utíkají anebo se na něho vrhají, aby ho zabily. Z pozorování vás a tamtěch lidí,“ ukázal svou dlouhou rukou na obyvatele Cherrybellu, „vím, že při pohledu na mě sice cítíte odpor, avšak vězte mi, je poměrně slabý a lehce vyléčitelný. Skutečně, v této zkoušce jste obstáli.“

„Jsou ještě nějaké další zkoušky?“

„Ještě jedna. A myslím, že už přišel čas, abych...“ a hubenour, aniž by dokončil větu, se svalil na záda a zavřel oči.

Plukovník vyskočil, přiklekl k mimozemšťanovi ležícímu jako bez života a přiložil ucho na jeho krvavou hrud’.

Když zvedl hlavu, Dade Grant, starý zlatokop, se rozesmál.

„Srdce nebije, pane plukovníku, protože tam žádné srdce není. Mohu vám ho tu nechat na památku a ujišťuji vás, že v jeho vnitřku najdete spoustu zajímavých věcí. Ano, pánové, byla to jenom loutka, která splnila svou

úlohu a byla vypnuta. Můžete se vrátit na své místo, plukovníku.“

„Ale k čemu to všechno . . .“ ptal se vyjevený plukovník a opět si sedl. Dade Grant právě odstraňoval vlastní vousy. Pak si přetřel tvář šátkem a odstranil tak zbytek líčidla, pod nímž se ukázala tvář příjemného mladého člověka.

„To, co říkal, nebo spíš to, co jsem vám řekl já jeho prostřednictvím, je pravda. Je to loutka, ale je to přesná kopie představitele jedné z myslících ras v naší galaxii. Naši psychologové usoudili, že právě tato rasa bude nejlepší zkouškou vaší xenofobie, jelikož vyvolává největší hnus. Nemohli jsme vzít s sebou skutečného reprezentanta té rasy, protože oni zase trpí agorafobií, strachem z prostoru. Jejich civilizace je vysoce rozvinutá, jsou cennými členy Svazu - nikdy však neopouštějí svou mateřskou planetu.

Naši pozorovatelé nás ujistili, že Pozemšťané netrpí strachem z prostoru, nebyli však schopni posoudit stupeň vaší xenofobie a nejlepší zkouškou je vždy přímý kontakt.“

Plukovník s úlevou vydechl.

„Musím říct, že je mi hned líp. Pochopitelně, že sneseme přítomnost představitelů jiných ras, bude-li to nezbytné. Přesto však jsem si oddechl, neboť vy jste mě přesvědčil, že panující rasou v galaxii jsou přece jen lidé. V čem spočívá další zkouška?“

„Právě teď ji skládáte. Považujete mě za další loutku. Myslíím, že už přišla chvíle . . .“

Domnělý zlatokop se zvrátil do pisku stejně jako předtím onen barevný vychrtlík a zavřel oči.

Oslík zvedl hlavu a vsunul ji do kruhu sedících.

„Tím končí loutkové divadýlko, plukovníku,“ řekl. „Teď byste mi mohl blíže vysvětlit, proč jste se tak radoval, že panující rasou jsou lidé, a co to vůbec znamená *panující rasa*.“

Přeložil Roman Lipčák

11. DUBNA

Nemohu přesně určit, jestli jsem pohoršen nebo vyděšen. Nebo jestli jen tak přemýšlím, zda mohou být tam na druhé straně skla natolik odlišná pravidla hry. Morálka, jak jsem si vždy myslel, platí pro všechny.

A dobře, že tomu je tak: měřit dvojitým loktem by bylo nespravedlivé. Mají tam asi nedbalého cenzora; ano, to bude pravá příčina.

Není to důležitě, ovšem, ale stalo se to během jednoho westernu. Byl jsem Whitney Grant, šerif z West Pecos, skvělý gentleman a střelec, hledali mne a byli to opravdoví zabijáci; protože všichni ve městě měli strach vystříct hlavu, musel jsem se o bandu postarat sám.

Když jsme byli ještě „na vlně“, měl jsem příležitost pozorovat přes sklo (někdy mu říkáme „obrazovka“), co se děje v tom druhém světě. To jde, jenom

když jsem otočen tváří ke sklu. Stává se to relativně málokdy, ale dovoluje nám to přece občas nahlédnout do světa obyčejného nám podobných lidí. Až na to, že místo aby vykonávali nějakou činnost nebo prožívali nějaká dobrodružství, tihle lidé sedí a dívají se na nás skrze obrazovku. A z nějakého důvodu, který pro mne zůstává tajemstvím, nemáme nikdy možnost vidět dva večery za sebou stejnou osobu nebo skupinu osob, které nás pozorují z tohoto druhého světa.

Včera večer jsem tedy měl možnost dívat se přes sklo. V obývacím pokoji, před mýma očima, byla mladá dvojice. Chlapec a dívka seděli proti sobě na pohovce. Byli možná tak tři metry ode mne a objímali se.

Dobrá, s polibkem lze souhlasit, tady se polibek toleruje, je-li krátký a cudný. Polibek, který jsem viděl, nebyl ani krátký, ani cudný. Ti dva byli jakoby k sobě

přilepení, svět pro ně nejspíš neexistoval. Stále nepřestávali, jejich polibek byl vášnivý... polibek s jistým sexuálníím obsahem. Třikrát opakované, jak jsem se vzdaloval a zase přiblížoval k obrazovce, jsem je viděl! A i potřetí tam byli, a stále se líbali.

Než jsem je spatřil potřetí, uběhlo nejméně dvacet vteřin. Nemohl jsem se udržet a obrátil

jsem oči v sloup, příliš, to je příliš! Polibek zvící dvacet vteřin! A možná delší, co když začali ještě dříve, než jsem je pozoroval; a co když pokračovali ještě poté, co jsem je ztratil z očí? Dvacet vteřin! Jakou tam propá na maji cenzuru; kde to vzali tak neporádného cenzora? Kdo to financuje taková představení? Western skončil, sklo zase ztemnělo a byli jsme sami mezi sebou, v našem světě.

15. DUBNA

Teď jsem teprve vážně znepo-

kojen. Onakovalo se to včera večer. Ba bylo to ještě horší! Měl jsem z toho šok. Za ty dlouhé večery od prvního představení jsem byl vždy zdrženlivý, váhal jsem, jestli se mám dívat za sklo. Proto jsem je viděl jen málokdy. A pokaždé bylo vše v pořádku. Vždy seděli, slušně se chovající, na nás se dívající lidé. A děti. Normální občanstvo.

Ale včera večer!

Bylo to opravdu skandální. Jiná mladá dvojice, jiný pokoj. Nebyla tam tentokrát žádná pohovka, jen dva hluboké a chlupaté ušáky... a oni seděli oba v jednom z nich; ona jemu na kolenou. Naprvé jsem nezpozoroval nic závadného.

Byl jsem lékař; situace v nemocnici byla hrozně vážná, spěchal jsem od jednoho naléhavého případu ke druhému; úplně zastátný zachraňováním lidských životů. Ale těsně před finalem (kterému my říkáme

KONEC a které nastává ve chvíli, kdy se objeví poslední titulok, a které zabraňuje lidem zvenčí vidět nás a nám brání vidět je) jsem dával rady mladému lékaři, obrácen od něj tváří - to abych jej nezneklidňoval. Proto jsem se mohl znovu podívat skrz obrazovku. Uviděl jsem dvojici podruhé.

Mladá žena měla na sobě krátkou sukni, velmi krátkou, a muž měl ruku na jejím stehně! A ta ruka tam nebyla jen tak položena! Ne, hýbala se, hladila stehno! V jakých doupatech neřesti to žijí v tom druhém světě, když je tam dovolena podobná podívaná? Muž hladící stehno, nahé ženské stehno! V našem světě - ani pomyslet, běhá mi mráz po zádech. Ještě teď, když si na to vzpomenu, se celý třesu.

Co to tam mají za Cenzurní Výbor?

Nebo snad existuje mezi našimi světy rozdíl, který mi unikl? Neznámo vždy vzbuzuje hrůzu. Jsem polekaný. A taky pohoršený a zděšený.

30. DUBNA

Nemám žádný vážný důvod, proč popisuji tento list; nemohu jej připojit ke svému deníku. Až jej popíšu až dolů, nejspíš poletí do koše. Píšu prostě proto, že je třeba, abych něco psal. Píšu, řečeno naší hantýrkou, „do ob-

razu“. Dnes večer jsem totiž žurnalista, sedím před psacím strojem v redakci mého deníku. Aktivní účast mé osoby v tomto dobrodružství je velmi omezená; jsem víceméně pozadí a moje role spočívá v tom, že sedím a tlučám do stroje. Když si uvědomíme, že jako profesionál píšu bez dívání na klávesnici, mám dnes možnost důkladně nahlížet za sklo a sledovat, co se děje ve druhém světě. Například teď vidím zase jednu mladou dvojici. Místnost, do níž nahlížím, je ložnice. Jsou to určitě manželé - sledují nás ze svých postelí. Ano, postelí, množné číslo. Jsem šťasten, že mohu konstatovat dodržení Zákona, jenž dovoluje ukazovat manželské páry v postelích, pokud jsou tyto v dostatečné vzdálenosti od sebe, ale zakazuje je ukazovat v dvojité posteli, neboť situace by byla příliš sugestivní, i kdyby každý z manželů zaujímal vzdálenější konec své postele.

Dívám se znovu. Nezdá se, že by ti dva byli příliš zaujatí tím, co se děje na naší straně. Vidím, že si povídají. Ovšemže neslyším, co říkají; i kdyby bylo úplně ticho, jsem moc daleko od obrazovky.

O! Ona odhrnuje přikrývku a spouští nohy z postele; sedá si. Je nahá!

Můj bože! Jak můžeš povolit podobné věci?! To je neuvěřitelné! V našem světě a nahá žena? Neexistuje! Nemůže existovat!

Vidím, jak vstává, a nemůžu odtrhnout oči od té neuvěřitelné, neuvěřitelně krásné podívané. Trochu jsem otočil hlavu, vidím, že i muž odhodil příkrývku... je také nahý! Zvedá ruku, jako by ji zval, ona zůstává chvíli nehybná, usmívá se, sledují vzájemně svou nahotu.

Děje se něco divného, něco, co jsem ještě nikdy nepocítil, něco, co bych nikdy nepovažoval za možné, něco v mých bedrech. Chtěl bych odtrhnout oči a nemůžu. Žena přechází dvěma kroky prostor mezi postelemi a lehá si vedle muže. Ten ji objímá, hladí. A teď ji...

Jak jsou možné takové věci?

Tak je to tedy pravda! Nemají žádný Cenzurní Výbor, tam u nich! Mohou dělat a dělají věci, které si u nás, v našem světě dovedeme jen představit, a ještě nejvýš potajmu, mimo dohled kamer! Jak je možné, že oni jsou svobodní a my ne? To je ohavné! To je kruté! Porušuje to naše práva!

Pusťte mne ven! Pusťte mne ven!

Pomoc! Ať mne někdo slyší! Pomoc!

Pusťte mne ven z té hnusné bedny!

FREDRIC BROWN

ještě není pozdě

Přísvit v kovovém válci byl nepřírozně nazelenalého odstínu, takže mrtvolně bílá pokožka tvora, sedícího za řídícím pulsem, se zdála světle zelená.

Jediné, mnohapanoškové oko va středu lebky neustále pozorovalo pultucet displejů. Činilo tak od chvíle, co loď odstartovala z Xandory. Galaktická rasa, k níž náležel Kar-388-I, se nevyznačovala potřebou spánku. Ani soucitu. Stačilo jen pohledět na ostré, kruté rysy tváře pod okem.

Válec visel v prostoru blízko zvoleného cíle. Kar natáhl pravou horní ruku a cvakl vypínačem stabilizátoru. Vstal, protáhl se, promnul si stuhlé svalstvo a oznámil svému kolegovi: „První zastávka. Hvězda X-1035. Má devět planet, ale obyvatelná je jen třetí. Doufáme, že na ní budou tvorové, kteří se budou hodit k zotročení.“

Lal-18-a také vstal a protáhl se:

„Doufáme,“ pronesl. „Ovšem úspěch hned u prvního cíle by byl zázrak. Možná, že budeme muset obletět tisíce planet.“

Kar pokrčil rameny.

„Tak je obletíme. Lunité vymírají a my otroky potřebujeme. Zastaví-li se těžba, vymřeme sami.“

Stiskl tlačítka. Obrazovka se rozzářila.

„Jsme nad noční stranou planety,“ řekl po chvíli. „Pod námi je vrstva mraků. Přepínám na ruční řízení.“

Jeho prsty se rozběhly po tlačítkách. Za několik okamžiků Kar vykřikl:

„Podívej se na obrazovky, Lal! Světla jsou rozložena pravidelně. To je město! Planeta je obydlena!“

Lal usedl k řídicí desce, ovládající anihilátor. Teď i on pozorně sledoval indikátory.

„Není se čeho bát. Kolem

města není silové pole. Vědecké znalosti této rasy jsou ještě příliš primitivní. Jestliže na nás zaútočí, dokážeme město zničit jediným výstřelem.“

„Fajn,“ odpověděl Kar. „Ale nezapomeň, že tu nejsme, abychom ničili. Zatím. Potřebujeme vzorky. Budou-li vyhovovat, pošleme sem naši flotilu, která naloží tolik otroků, kolik bude zapotřebí, a pak zničí nejen město, ale celou planetu.“

Válec se měkce snesl ke povrch planety. Kar zapnul zřizování, otevírající vchod do lodi.

Ven vyšel první, Lal za ním.

„Podívejte!“ zvolal Kar. „Párek dvounohých. Dvě oči, dvě ruce. Podobají se Lunítům, jen jsou menší. Ale máme aspoň vzorky.“

Zvedl levou horní ruku, jejíž všechny tři prsty svíraly tenkou tyč ovínutou drátem, a zamířil postupně na jednoho i na druhého tvora. Taxemci stuhli, jako by zkameněli.

„Nejsou velcí,“ řekl Lal. „Já vezmu jednoho, ty druhého. Problédneme je v lodi, až budeme v prostoru.“

Kar se rozhlédl po okolí atopeněm ve tmě.

„Máš pravdu, dva budou stažit. Zdá se mi, že jeden z nich je samec, druhý samice. No, pojďme!“

Zanedlouho se válec vznesl. Jen co se dostali z atmosféry,

zapnul Kar stabilizátor a připojil se k Lalovi, který už začal provádět výzkum.

„Rodí živé potomky.“ oznamoval Lal. „Mají pět prstů schopných i nejjemnějších úkonů. Musíme ale především určit to hlavní — rozumovou úroveň.“

Kar přinesl spórované obruče na hlavu. Podal jeden pár Lalovi, který jednu obruč nasadil na hlavu vzorku, druhou na svoji. Kar udělal totéž.

Za několik minut na sebe mimopozemšťané rozpačitě pohlédli.

„Sedm bodů pod minimem,“ zkonstatoval Kar. „Není možné je naučit ani nejjednodušším činnostem v dolech. Nejsou schopni vykonávat ty nejzákladnější rozkazy. Co se dá dělat, necháme je tedy aspoň pro Xandorské muzeum... A teď se vydáme ke hvězdě N-9333, jsou tam tři obyvatelné planety...“

Službu konající redaktor Chicago Star stál v sázárně a pozoroval, jak melér Jenkins rámuje sázbu. Rodila se stránka oblasťních zpráv.

„V osmém sloupci je místo ještě pro jednu noticku, Pate,“ řekl Jenkins. „Takových třicet řádků psaných. Mám tady dvě, které by se mohly hodit. Kterou tam dáme?“

Redaktor ztěžně přelétl obě

zprávy.

„O dohodě a uprchlících... Ale dejte tam raději tu dohodu. Koho zajímá, že se zoologické zahrady utekl pár opic?“

Přeložil ROMAN LIPČIK

